

EGYÜTTMŰKÖDÉS MÁS MISSZIONÁRIUSOKKAL

Sok humoros eset fordult elő a misszionárius iskolában. Az üdvösségemben való kételkedésem elmúlt, és amint egyre jobban nőtt az Ige iránti érdeklődésem, örömtelin teltek a napjaim a prédikációkkal, és jól kijöttem a többi misszionárius hallgatóval.

Dick misszionárius folyamatosan együttműködött más Koreában lévő misszionáriusokkal. Bár nem ugyanahhoz a missziós szervezethez tartoztak, és semmilyen más módon sem kapcsolódtak egymáshoz, de mind újjászületett keresztények voltak azok, akikkel Dick misszionárius együttműködött. Az újjászületett misszionáriusok életvitele világosan különbözött a többi misszionáriusétól. A nem-újjászületett misszionáriusok azt mondták, hogy missziós munkára jöttek Koreába, de valójában magukra gondoltak, és boldogan élték az életüket azokból a bőséges anyagi forrásokból, amelyeket magukkal hoztak. Az újjászületett misszionáriusok azonban többet költöttek az Evangélium hirdetésére, mint amennyit megengedhettek maguknak, a másik oldalon pedig szerény életet éltek. Nem csak azért prédikálták az Igét, mert ez volt a kötelességük, hanem szorgalmasan igyekeztek, hogy lehetővé tegyék az emberek számára, hogy felismerjék az Evangéliumot, és újjászülessenek – ez egy újabb jellemző volt, amely világosan megkülönböztette őket a nem-újjászületett misszionáriusoktól.

A misszionáriusok között volt egy, akit "Mecapi"-nak hívtak. Ő Kuchangban Kyungnamban volt misszionárius, és a "Testvérek" nevű közösséghez tartozott. Kisegítőként dolgozott a kuchangi főiskolán, közben pedig hirdette az Evangéliumot, és gyakran meghívta Dick misszionáriust.

Egyszer Mecapi misszionárius meghívta Dick Yorkot vendégprédikátornak az egyik konferenciájára, amelyre Wichunban került sor, ami egy autóútra volt Kuchangtól. Így mi is követtük Dick misszionáriust Wichunba. Ez volt az első alkalom, hogy részt vettünk egy másik misszió konferenciáján és egy közösségben voltunk az ott lévő testvérekkel és testvérnőkkel. Su-sungdae-ben csodálatos látványban volt részünk, és az étel is nagyszerű volt, azonban a legjobban annak örültünk, hogy közösségünk lehetett ezekkel az emberekkel, akikkel akkor találkoztunk először

NINCS GYÜLEKEZET EZEN VAGY AZON A TELEPÜLÉSEN

Mikor visszafelé tartottunk a konferenciáról, a misszionárius vezette az autót. Négy órán keresztül tartott az utunk Kuchangtól Daeguig, amely a mai autózási körülmények mellett csupán egy órát venne igénybe. Megosztottuk a bizonyságainkat és himnuszokat énekeltünk, kellemes utunk volt. A Daegutól Kuchangig vezető úton sok kanyar és forduló van. Az autó

ablaküvegén keresztül nagyon szép tájakat, hegyeket láthattunk, időnként településeket, amelyeken áthaladtunk, Dick misszionárius pedig, aki vezetett, kommentálta az eseményeket.

“Ez egy elég nagy hely, de nem láttam itt gyülekezetet. Kerestem, és elég furcsa, de egyetlen gyülekezetet sem láttam az főút mentén.”

Később folytatta: “Ezen a településen sincs gyülekezet, és azon sem láttam.” Egy helyen leállította az autót. “Menjünk be ide és hirdessük az Evangéliumot.” Mind kiszálltunk a kocsiból. Elég sokan voltunk, összesen körülbelül tíz testvér és testvérnő, és szétszóródtunk a településen, amit Apgokdongnak hívtak. Ajtóról-ajtóra jártunk szórólapokkal, elmondva az embereknek, hogy higgyenek Jézusban. Egyetlen hívő sem akadt azon a településen, így mindenki zavartan tekintett ránk. Meghívtuk az ott lakókat, és egy nagy fa előtt gyűltünk össze. Dicsőretekét énekeltünk és bizonyságokat tettünk. Utána Dick misszionárius prédikálta az Igét, egy testvér pedig fordította a szavait. A helyieket azonban – ahelyett, hogy az Evangéliumot hallgatták volna – jobban érdekelte az idegen. Korábban még sosem láttak külföldit. Nevettek és felkiáltottak: “Hé, te jó magas vagy! Olyan magas vagy, mint a fa. Hé, nem amerikai ez?” – kérdezték, és egymás után oda gyülekeztek. Mi pedig hirdettük nekik az Evangéliumot.

Később, útközben visszafelé Daeguba, Dick misszionárius újra felkiáltott: “Nem volt gyülekezet ezen az utolsó helyen, sem azon, amelyik előtte volt, sem pedig az azt megelőzőn.” Ekkor vettem észre, hogy Dick misszionárius nem tudja túltenni magát azon, hogy nincsenek gyülekezetek a különböző településeken. Ettől kezdve Apgokdong egy olyan hely lett, amit soha életemben nem fogok elfelejteni. Miután befejeződött az alapképzésünk a misszionárius iskolában, visszatértünk Apgokdongba.

VEZETVE A FIATALOKAT ÉS BÁTRAN HIRDETVE AZ EVANGÉLIUMOT

Telt-múlt az idő és eljött a nap, mikor megérkezett a misszionárius tanulók utánunk következő osztálya. Lehet, hogy az alapképzésem során sokat elkalandoztam különböző irányokba, de mire megérkezett az utánunk következő évfolyam, képzett lettem az Igében és változás következett be az életemben, ami lehetővé tette számomra, hogy bátran hirdessem az Evangéliumot, és vezetni tudjam a misszionárius tanulók következő osztályát.

Abban az időben a daegui pályaudvar előtt terült el a Jung Ang mozi, az alatta lévő szinten pedig amerikai kulturális hivatal volt. Minden szombaton kibéreltük ezt az irodát, és

evangélizációkat tartottunk. Minden szombat délután összegyűltek a testvérek és a testvérnők, és sok embernek bizonyosságot tettek, akik elhaladtak a daegui pályaudvar előtt. Akiknek bizonyosságot tettek, azokat meghívták még arra estére az alkalomra, amit tartottunk. Vagy Dick misszionárius, vagy egy másik misszionárius hirdette az Igét, miközben himnuszokat énekeltünk és megosztottuk a tanúságtételeinket. Gyakran kimentünk és énekeltünk az emberek előtt, én pedig a harmonikámmal kísértem az éneklést.

ISTEN MÉG OLYAN EMBEREKET IS SEGÍT, MINT AMILYEN ÉN VAGYOK

Egy nap váratlanul hozzám fordult a misszionárius: "Park testvér, neked akarom adni a következő szombati prédikációt". Meg voltam ijedve: "Hogy tudok majd beszélni ilyen nagy tömeg előtt?" Sosem éreztem ennyire kalapálni a szívemet. Sosem fogom tudni elfelejteni azt a napot. Amint prédikáltam, annyira belemélyedtem az Igébe, hogy öntudatlanul kiabáltam. Elég meglepő módon, bár én voltam az, aki beszélt, úgy gondoltam, hogy elég jól el lett mondva a prédikáció. Mikor leléptem a pódiumról, a testvérek és a testvérnők odajöttek, és megjegyezték, mennyire megérintette őket a prédikáció, és mennyire tele volt kegyelemmel. Egy ember odajött és azt mondta: "Olyan szenvedélyesen prédikáltál!" El sem tudják képzelni, mennyi erőt kaptam ezekből a szavakból. "Húha, egy ilyen ember, mint én vagyok, meg tud tartani egy ilyen prédikációt." De ami még csodálatosabb volt, hogy mennyire át tudtam érezni ezen az estén, hogy a Szent Lélek vezet engem az Ige hirdetésében. Normál körülmények között nem bírtam volna ilyen prédikációt tartani.

'Ó, még én is tudom hirdetni az Igét! Isten még engem is segít! Még ha én is prédikálok, akkor is lehetséges, hogy az embereket megérintse a kegyelem.' Az órák, amelyekben prédikáltam, nagy erőt nyújtottak számomra. Az említett naptól kezdve gyakran megosztottam az Igét bibliaórákon különböző helyeken vagy éppen nálunk. Amint felkészültem a prédikációkra, Isten minden alkalommal olyan kegyelmet öntött rám, ami le sem írható. Bizonyos pontokon éreztem hogy közelebb és közelebb kerülök Istenhez.

URAM, HOVÁ MENJEK?

Mivel a következő évfolyam is megérkezett a misszionárius iskolába, minket, akik már elvégeztük az alapképzést, kiküldtek a saját körzetünkbe bizonyosságot tenni. A többi testvér és testvérnő mind felkészült, hogy boldog szívvel kimenjen a missziós területére, és előre

elhatározta, hová megy: “Én oda fogok menni... Én pedig oda...” - én azonban elég szomorú módon nem határoztam el előre semmilyen helyet, hogy odamegyek majd hirdetni az Evangéliumot. Nem hívtak meg gyülekezetek, és senki sem volt, aki azt akarta volna, hogy menjek a körzetükbe prédikálni. Így valóban küszködtem, nem tudtam, hová menjek.

Azonban jött egy nap, mikor a szívem telve volt Isten kegyelmével. Az újjászületett testvérek és testvérnők keresztelését általában a folyóknál vagy a tavaknál bonyolítottuk le, ezen a napon a Soo-sung tónál tartottuk a keresztelést. Amint az emberek keresztelését láttam, a szívem nagyon meg lett érintve... “Ezek az emberek ellenálltak az Evangéliumnak, és visszautasították azt, anélkül, hogy megpróbálták volna megérteni, de most megváltoztak, és részesültek a keresztelésben.” Ezen a napon a szívem megtelt Isten kegyelmével.

NEKEM NEM SZÁMÍT DRÁGÁNAK AZ ÉLETEM

Éjjel, miután visszatértem a misszionárius iskolába és elaludtam, az éjszaka közepén felébredtem. A misszionárius iskola szabályai nagyon szigorúak voltak abban a tekintetben, hogy ha egyszer villanyoltás volt a hálószobában, utána már senkinek sem volt szabad újra felkapcsolnia a világítást. Így csak egyetlen hely akadt, ahol felkapcsolhattam a villanyt, ez pedig a mosdó volt. Nagyon lelkes volt a szívem, és annyira vágyakoztam az Igére, hogy kimentem a mosdóba a Bibliámmal, annak ellenére, hogy nagyon kellemetlen szag volt ott. Miközben az Apostolok cselekedeteit olvastam, volt néhány Ige, amelyik gyakran megmozdította a szívemet:

“És most a Lélektől kényszerítve elmegyek Jeruzsálembe. Nem tudom mi fog történni ott velem. Csak azt tudom, hogy a Szent Lélek minden városban figyelmeztet, hogy börtön és nyomorúságok következnek rám. De nem törődöm ezekkel, sőt nem drága nekem az életem sem, csak örömmel fejezhessem be a versenyemet, és elvégezzem a feladatot, amit az Úr Jézus bízott rám: tanúságot tegyek Isten kegyelmének örömhíréről” (Ap.csel. 20,22-24).

Különösen miközben ezt a verset olvastam: “De nem törődöm ezekkel, sőt nem drága nekem az életem sem, csak örömmel fejezhessem be a versenyemet, és elvégezzem a feladatot, amit az Úr Jézus bízott rám: tanúságot tegyek Isten kegyelmének örömhíréről” – a Szent Lélek erősen elkezdett munkálkodni a szívemben. Nemcsak Pálra vonatkozott ez, hanem rám is.

URAM, EGÉSZ VALÓMAT A KEZEIDBE BÍZOM

'Úgy van, menjünk, prédikáljuk az Evangéliumot!'

Gyakran gondolkodtam Apgokdongon és a szívemben tartottam, de mindig haboztam odamenni, mert azt gondoltam: 'Hogy fogok ott létezni és enni? Nincs ott megváltva senki, ki fog nekem segíteni?' Azonban amint az Apostolok cselekedetei 20,22-24-ben lévő Igék behatoltak a szívembe, elszánt lettem.

'Rendben van, elmegyek Apgokdongba. Ha meghalok az éhségtől az Evangéliumot prédikálva, akkor meghalok. Ha Isten élve hagy engem, akkor élni fogok. Feláldozom az életemet az Evangéliumért, hogy prédikáljam azt, amíg meg nem halok!'

Ezzel az Evangéliumért elszánt szívvel, képes lettem eldönteni, hogy elkezdem Apgokdongban a missziómat. Addig nagyon nehéz, félelmetes és terhes volt az a gondolat, hogy elmenjek Apgokdongba, de azon a napon megtelt reménnyel a szívem. Úgy éreztem, hogy Isten egyszerűen visz engem Apgokdonghoz, és anélkül, hogy felismertem volna – a hit, hogy Isten megőriz engem, betöltötte a szívemet. Többé már nem volt probléma, hogy mit fogok enni, vagy milyen ruhát fogok hordani Abgokdongban. Kizárólag az a remény töltte be a szívemet, hogy elmegyek Apgokdongba és hirdetem az Evangéliumot. Letérdeltem, és elkezdtem imádkozni.

“Köszönöm Uram, köszönöm. El fogok menni Apgokdongba. Uram, kérlek vezess engem, mert mindent leteszek a kezeidbe. Kérlek mentsd meg az Apgokdongban élő embereket!” Ettől a pillanattól kezdve, olyanná lettem, aki imádkozik Apgokdongért. Bármikor imádkoztam, ez lett a fő téma az imáimban.